

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

navrhovatele:

zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem Advokátní kanceláře
Dohnal & Bernard, s. r. o.
se sídlem Klokotská 103, Tábor

proti
odpůrci:

Město Nové Město nad Metují

se sídlem Náměstí Republiky 6, Nové Město nad Metují
zastoupený JUDr. Jířím Všečkou, advokátem Advokátní kanceláře
Všečka & partneři a spol.
se sídlem Orlická 163, Hradec Králové

za účasti:

3. K – 47, z. s.

se sídlem Bor u Skutče čp. 47, PSČ 539 44
zastoupena Mgr. Michalem Šigutem, advokátem
se sídlem Palachova 1742, Náchod

a **5. META Krčín a. s.**

se sídlem Nahořanská 268, Nové Město nad Metují

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Nového Města nad Metují, schváleného zastupitelstvem města Nové Město nad Metují dne 19. 4. 2018,

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu

1. V úvodu návrhu navrhovatel konstatoval, že usnesením zastupitelstva města Nové Město nad Metují ze dne 19. 4. 2018 byl formou opatření obecné povahy podle § 171 až § 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydán Územní plán Nového Města nad Metují, který nabyl účinnosti dne 5. 5. 2018 (dále také jen „Územní plán“ či „Územní plán Nového Města nad Metují“ či „ÚP“).
2. Předmětným návrhem se navrhovatel domáhá zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Nového Města nad Metují - a to konkrétně co do textové i grafické části vymezující zastavitelné plochy Z.K6, Z.K8 a koridor přeložky silnice I/14 a co do části rozhodnutí o námítkách navrhovatele a vypořádání věcně shodné připomínky občanů města ze dne 5. 3. 2013.
3. Navrhovatel nejprve, a to v obecné rovině, uvedl, že spolu s dalšími osobami usiloval po celou dobu přípravy Územního plánu o to, aby v tomto byla kromě koridoru přeložky silnice I/14 vymezena také územní rezerva pro případný budoucí jihozápadní obchvat města. Současně navrhovatel požadoval, aby v části města, kde by byla vymezena územní rezerva, nebyly územním plánem vymezovány zastavitelné plochy, které by mohly realizaci obchvatu ohrozit. K prosazování návrhů týkajících se územní rezervy navrhovatel shromáždil podporu dostatečného počtu osob, které podaly věcně shodnou připomínku a současně zmocnily navrhovatele, aby na základě věcně shodné připomínky podal námitku. Navrhovatel zmocnění přijal a stal se tak ve smyslu § 23 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zástupcem veřejnosti. Stalo se tak v podání ze dne 5. 3. 2013 a přijetím zmocnění dne 18. 4. 2013. Na základě věcně shodné připomínky a zmocnění podal navrhovatel jako zástupce veřejnosti množství námitek, kterými prosazoval požadavky zmocnitelů uvedené ve věcně shodné připomínce. Jednalo se zejména o námítky ze dne 19. 2. 2014, 20. 12. 2017, dne 27. 12. 2017 a 2. 1. 2018 (celkem 5 námitek v 5 samostatných podáních). V těchto námítkách požadoval vymezení územní rezervy pro jihozápadní obchvat, rozporoval vymezení ploch Z.K6 a Z.K8 v návrhu, poukazoval na rozpor návrhu se stavebním zákonem a s právními předpisy na ochranu životního prostředí.
4. Navrhovatel je současně také vlastníkem pozemků, které jsou dotčeny napadeným opatřením obecné povahy, konkrétně koridorem přeložky silnice I/14. Tímto koridorem jsou dotčeny jeho pozemky p. č. 843/10 a 251/6 v k. ú. Vrchoviny (dále jen „pozemky ve vlastnictví navrhovatele“ či „pozemky navrhovatele“). Navrhovatel podával námítky také jako vlastník dotčených pozemků, a to zejména dne 19. 2. 2014, 20. 2. 2014 a 26. 2. 2014. V námitce ze dne 19. 2. 2014 upozorňoval na to, že koridor přeložky silnice I/14 je vymezen v rozporu se Zásadami územního rozvoje Královehradeckého kraje (dále jen „ZÚR KHK“). Přes vše výše uvedené však odpůrce ÚP vydal, námítkám navrhovatele nevyhověl, požadovanou územní rezervu v ÚP nevymezil, naopak v místech požadované územní rezervy vymezil zastavitelné plochy Z.K6 a Z.K8 a koridor přeložky silnice I/14 vymezil v rozporu se ZÚR KHK.

5. Navrhovatel podaným návrhem napadá předmětný Územní plán jako vlastník pozemků p. č. 843/10 a 251/6 v k. ú. Vrchoviny dotčených Územním plánem s tím, že došlo k zásahu do jeho vlastnického práva a rovněž práva na řádné vypořádání námitek a dále jako zástupce veřejnosti s tím, že vydáním Územního plánu byl zkrácen na právu na řádném vypořádání námitek a na právu, aby vydané opatření obecné povahy bylo v souladu se zákonem. Pokud jde o zásah do vlastnických práv navrhovatele, je tento dotčen tím, že v návrhu není vymezena územní rezerva pro budoucí jihozápadní obchvat, když vinou toho nejsou vytvořeny předpoklady pro snížení negativních dopadů dopravy na pozemky v jeho vlastnictví. Navrhovatel vychází z toho, že pokud nebude v budoucnu realizován jihozápadní obchvat města, podle údajů Ředitelství silnic a dálnic bude oproti dnešní situaci jezdit po přeložce silnice I/14 téměř dvojnásobek nákladních automobilů za den (z 8 tis. nárůst na 15 tis.). Z tohoto pohledu je navrhovatel jako vlastník pozemků dotčen také tím, že v návrhu jsou vymezeny plochy Z.K6 a Z.K8, které brání budoucí realizaci jihozápadního obchvatu města.
6. Následně již navrhovatel rozvedl jednotlivé a jím (v obou rolích, jak jsou specifikovány výše) v návrhu uplatněné návrhové body.
7. **Prvou návrhovou námitkou navrhovatel, v postavení zástupce veřejnosti, napadal úplnost, způsob vypořádání a posouzení jeho námítka vznesené v průběhu pořizování Územního plánu (návrhový bod č. 1).**
8. Konkrétně uvedl, že pro posouzení námítka zástupce veřejnosti je podstatné, zda jde o námitku uplatněnou „*na základě věcně shodné připomínky*“. K tomuto tématu se odpůrce vyjádřil na str. 548 Kapitoly 15 odůvodnění napadeného OOP, kde uvedl, že občané nezmocnili navrhovatele k tomu, aby územní plán ukládal pořízení územní studie, a k iniciaci koridoru I/14 v rámci aktualizace PÚR a ZÚR. Dále odpůrce dospěl k závěru, že pokud jde o navrhované vymezení koridoru územní rezervy, liší se grafické vyjádření tohoto požadavku v příloze k věcně shodné připomínce zmocňujících osob a v námitce uplatněné navrhovatelem. V této souvislosti navrhovatel zdůraznil, že obecně je potřeba klást důraz na to, že zástupce veřejnosti námitku uplatňuje podle § 23 odst. 3 stavebního zákona „*na základě věcně shodné připomínky*“. Není tedy zmocněn a oprávněn k tomu v námitce pouze okopírovat to, co bylo uvedeno ve věcně shodné připomínce. Podle přesvědčení navrhovatele je oprávněn v námitce rozporovat a navrhovat vše, co směřuje k naplnění vůle zmocňujících osob vyjádřené ve věcně shodné připomínce. Jestliže zmocňující osoby požadovaly, aby byl návrhem územního plánu především řešen skutečný obchvat města pro tranzitní dopravu a aby územní plán vymezil dostatečnou územní rezervu pro obchvat, je požadavek navrhovatele směřující k pořízení územní studie a změnám PÚR a ZÚR zcela v souladu s jejich vůlí.
9. Pokud jde o grafické vyjádření požadavku na vymezení územní rezervy, tak i zde je potřeba vycházet z toho, že námitka se uplatňuje „*na základě věcně shodné připomínky*“. Ani v této části není nutné, aby se věcně shodná připomínka a námitka zcela shodovaly. Důležité je respektování podstaty požadavku zmocňujících osob – vymezit v jihozápadní části řešeného území rezervu pro případný budoucí obchvat s tím, že půjde o trasu popsanou v odůvodnění věcně shodné připomínky takto: „*od místní části Spy okolo Vladivostoku odbočením západním směrem křížením přes dopravní infrastrukturu Českých drah a silnici II/308 s pokračováním nad firmou Halla překročením řeky Metuje před Osmou a vyústěním za místní částí Krčín s napojením na silnici č. 285 směrem na Nabořany*“. Navrhovatel vůli zmocňujících osob respektoval a odpůrce byl povinen tento požadavek prověřit.
10. Navrhovatel je dále toho názoru, že soud je povinen zabývat se i nezákonnostmi, na které poukáže zástupce veřejnosti v žalobě, aniž by je předtím uplatnil v rámci námitek v průběhu pořizování územního plánu. Pod pojmem „námitka“ je potřeba rozumět výhradu k věcnému řešení obsaženému v návrhu územního plánu. Podstatné pro posouzení je, zda tvrzená nezákonnost se vztahuje k některé části územního plánu, kterou zástupce veřejnosti ve svých

námítkách rozporoval. Navrhovatel se dále domnívá, že návrhové body v rámci soudního přezkumu se mohou odvíjet také od námitek uplatněných v procesu pořizování územního plánu samostatně některou z osob, která jej zmocnila k podání námitek na základě věcně shodné připomínky, nebo uplatněných samotným zástupcem veřejnosti jako fyzickou osobou.

11. **Druhou návrhovou námítkou navrhovatel, sám za sebe, jakožto vlastník dotčených pozemků, ale i v postavení zástupce veřejnosti, napadal nezákonnost vymezení plochy Z.K6 v Územním plánu Nového Města nad Metují (návrhový bod č. 2).**
12. Konkrétně uvedl, že předmětná plocha brání vymezení územní rezervy a zároveň vymezuje zastavitelné plochy v rozporu s potřebami města. Plocha Z.K6 je vymezena na 11,67 ha území. Navrhovatel ve svých námítkách odkazoval na § 55 odst. 4 stavebního zákona, který se vztahuje pouze na pořizování změn územních plánů. Ovšem rovněž při pořízení nového územního plánu musí být zdůvodněno, že se vymezují zastavitelné plochy v přiměřeném rozsahu. V opačném případě dochází k rozporu s cíli územního plánování (§ 18 odst. 4 stavebního zákona). Jde o rozpor mezi zadáním a výslednou podobou územního plánu, který se projevil tím, že zejména v případě plochy Z.K6 došlo k vymezení zcela nové rozsáhlé zastavitelné plochy, která požadavky na zamezení extenzivního rozvoje města zcela popírá, aniž by tato změna koncepce byla transparentně sdělena a odůvodněna. Takto vymezená plocha je v územním plánu odůvodněna spíše s odkazem na rostoucí bytové potřeby spojené s nárůstem počtu obyvatel města.
13. Dále je nezákonnost vymezení plochy Z.K.6 v Územním plánu Nového města nad Metují spatřována navrhovatelem v tom, že takto vymezené zastavitelné plochy nenavazují na zastavěné území – požadavek na návaznost nových zastavitelných ploch na zastavěné území vyplývá ze Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje (bod 23 – vymezovat zastavitelné plochy především ve vazbě na zastavěné území obce, bod 10a - navrhování a dimenzování nových rozvojových ploch s přihlédnutím k ochraně nezastavěného území a k současným i budoucím kapacitním i prostorovým možnostem a dostupnosti dopravní a technické infrastruktury, veřejných prostranství a občanského vybavení). Obdobný požadavek je obsažen i v zadání napadeného územního plánu (v co největším rozsahu zachovat stávající urbanistickou koncepci, včetně zastavitelných ploch, které jsou řešeny především v návaznosti na zastavěné území, požadavek nevymezovat další extenzivní rozvoj města nad rámec původní koncepce).
14. Vymezení plochy Z.K.6 je v rozporu i s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu – plocha je vymezena na ZPF II. třídy ochrany. Jde o rozpor s požadavky uvedenými v § 4 a 5 zákona o ochraně ZPF - pro nezemědělské účely využívat především nezemědělskou půdu, zemědělskou půdu odnímat pouze v nezbytných případech, zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu, omezit zábor těchto pozemků na nezbytně nutnou míru plyne i z požadavku bodu 17 priorit územního plánování – péče o ZPF a zadání napadeného OOP (respektovat známé limity, zejména pozemky 1. a 2. třídy ochrany ZPF, řešit jako identifikovaný střet v území střet se zemědělskou půdou 1. a 2. třídy ochrany). Z těchto důvodů je dle navrhovatele nezákonné rovněž souhlasné stanovisko orgánu ochrany ZPF, které bylo vydáno v rámci stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 13. 11. 2017, č. j. KUKHK-39525/ZP/2017, a jemu předcházející stanovisko stejného úřadu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 1028/ZP/2014-Be. Z těchto stanovisek není vůbec patrné, jak dospěl orgán ochrany ZPF k závěru, že jsou u ploch Z.K6 a ZK.8 splněny požadavky ochrany kladené právními předpisy na ochranu půd II. třídy ochrany. Stanoviska ani nerozlišují mezi plochami, které již byly dříve odsouhlaseny v předchozích územně plánovacích dokumentacích, a plochami novými, nedefinuje a nepoměřuje veřejné zájmy, nezabývá se otázkou přiměřenosti ploch pro bydlení a výrobu na území řešeném ÚP apod. Stanoviska se dle navrhovatele v zásadě omezují na výčet ploch a zcela obecné formulace převzaté z právních předpisů. Zcela postrádají jakékoliv úvahy správního orgánu opřené o podklady a okolnosti jednotlivých ploch.

Stanoviska jsou tak zcela nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V neposlední řadě u předmětné plochy Z.K.6. chybí napojení na veřejnou infrastrukturu – vymezení takto rozsáhlé plochy bez řešení jejího napojení na dopravní a technickou infrastrukturu je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Konkrétně nezajišťuje soulad mezi veřejnými a soukromými zájmy a neprověřuje a neposuzuje vlivy na veřejnou infrastrukturu.

15. Na samotný závěr předmětného druhého návrhového bodu navrhovatel zdůraznil mnohačetný rozpor napadeného ÚP s jeho schváleným zadáním.
16. **Třetí návrhovou námitkou navrhovatel napadal nezákonnost vymezení plochy Z.K8 v Územním plánu Nového Města nad Metují (návrhový bod č. 3).**
17. Nezákonnost vymezení plochy Z.K8 v Územním plánu Nové Město nad Metují spatřuje navrhovatel z podobných důvodů, jako je tomu uvedeno výše u návrhové námítky č. 2. Vymezení této plochy opět brání vymezení územní rezervy a je v rozporu s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu (k tomu vše viz výše). Nicméně rozpor se zákonem, pokud jde o vymezení plochy Z.K8, spatřuje navrhovatel ještě ze dvou dalších důvodů. Jak vyplývá z tabulky 18 ve Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, plocha Z.K8 nebyla vůbec vyhodnocena. Její vymezení je tak v rozporu s ustanovením § 19 odst. 2 stavebního zákona. A dále u plochy Z.K8 lze konstatovat absenci jakéhokoliv zdůvodnění potřeby a důvodů pro vymezení takové plochy. V části vymezení plochy Z.K8 je tak napadené OPP dle mínění navrhovatele zcela nepřezkoumatelné.
18. **Čtvrtou návrhovou námitkou navrhovatel napadal nezákonnost vymezení koridoru přeložky silnice I/14 v Územním plánu Nového Města nad Metují (návrhový bod č. 4).**
19. Pokud jde o koridor pro přeložku silnice I/14, tak navrhovatel v první řadě uvádí, že jeho návrhy a požadavky zcela respektují to, že koridor vychází z koridoru nadmístního významu, který je vymezen v Zásadách územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Navrhovatel neusiluje o to, aby tento koridor nebyl vůbec vymezen ani o to, aby byl současně s ním vymezen jiný koridor pro stejnou stavbu a řešení v územním plánu tak bylo variantním (i ve svých námitkách navrhovatel vysvětloval, že cílem požadované územní rezervy je vytvoření podmínek pro realizaci skutečného obchvatu města a že silnice I/14 by poté sloužila pro regionální dopravu směrem na Náchod). Samotnému koridoru přeložky silnice I/14 navrhovatel vytýká, že je zčásti vymezen právě v rozporu s koridorem uvedeným v grafické části ZÚR KHK. Rozsah nesouladu grafického vymezení přeložky v ZÚR KHK a napadeném Územním plánu v části týkající se pozemků ve vlastnictví navrhovatele a jeho rodinných příslušníků je vyznačen v příloze č. 1 tohoto návrhu. Napadené opatření obecné povahy je tak v tomto v rozporu se ZÚR KHK. Současně je vnitřně rozporné, když v textové části uvádí, že jde o zpřesnění koridoru ze ZÚR KHK, přitom ovšem koridor ze ZÚR nerespektuje. Navrhovatel poukazuje také na to, že na nesoulad mezi koridorem v napadeném Územním plánu a v ZÚR KHK napadený Územní plán vůbec neupozorňuje, natož aby uváděl jakékoliv důvody tohoto nesouladu. Navrhovatel jako vlastník pozemků současně namítá, že část koridoru přeložky silnice I/14, která je v rozporu se ZÚR KHK, je vymezena také na pozemcích v jeho vlastnictví a ve vlastnictví jeho rodinných příslušníků. Navrhovatel se domnívá, že koridor pro přeložku silnice I/14 nemůže soud zrušit pouze v části, kde tento koridor nerespektuje koridor podle ZÚR KHK. Takovým zásahem soudu by vznikl koridor v jiné podobě, než předpokládala jednotka územní samosprávy, navíc ve tvaru, který by zřejmě bylo nutné dále upravovat. Proto podle přesvědčení navrhovatele nezbyvá, než zrušit koridor přeložky silnice I/14 jako celek (k této návrhové námitce navrhovatel doložil i plánek jím vypracovaného grafického znázornění nesouladu koridoru v Územním plánu se ZÚR KHK, když jde o plochu vyznačenou výrazně zelenou barvou o rozloze cca 25m x 115m).
20. **Konečně pátou návrhovou námitkou navrhovatel napadal nezákonnost vypořádání jeho námitek, které vznášel v průběhu pořizování Územního plánu sám za sebe, ale i jako**

zástupce veřejnosti, co do vymezení, respektive nevymezení územní rezervy pro budoucí vytvoření jihozápadního obchvatu města (návrhový bod č. 5).

21. Odpůrce nevyhověl námitce navrhovatele obsahující požadavek na vymezení územní rezervy pro budoucí jihozápadní obchvat města na základě těchto důvodů (komplexně shrnuté na str. 97 a násl. Kapitoly 16 odůvodnění napadeného OOP a na str. 546 a násl. Kapitoly 15 odůvodnění napadeného OOP): územní plán nemůže bez opory v ZÚR vymezit územní rezervu pro nadmístní záměr, vymezením územní rezervy by se územní plán stal variantním, když už je v něm vymezen koridor přeložky silnice I/14, vymezení územní rezervy bez předchozí územní nebo vyhledávací studie není odůvodněné, došlo by k neopodstatněnému krácení práv řady vlastníků nemovitostí, chybí návaznost na území dalších obcí, obchvat jako komunikace I. třídy nemůže vyústit na silnici nižší třídy. Podle přesvědčení navrhovatele je toto odůvodnění nesprávné, protože vychází z nesprávného pochopení funkce a právní povahy územní rezervy. Územní rezerva není koridorem ani zastavitelnou plochou, které by závazně definovaly podmínky pro změny v území. Na základě územní rezervy není možné umísťovat žádné stavby. Jde o vymezení území, které má být pro potřeby vymezení zastavitelné plochy teprve prověřeno. Právě tento požadavek zajistit prověření možného budoucího vymezení koridoru je podstatou námitek navrhovatele. Teprve v okamžiku, kdy by se měl na základě prověření vymezovat v budoucnu konkrétní koridor pro obchvat města, bylo by namístě zabývat se otázkou souladu se ZÚR, návazností na území sousedních obcí, vyústěním na konkrétní silnice atd. (k jednotlivým důvodům uvedených odpůrcem k nevymezení územní rezervy se navrhovatel ještě konkrétněji vyjádřil ve svém návrhu na stranách 11 – 12).
22. S ohledem na vše výše uvedené tak navrhovatel navrhl, aby krajský soud napadené opatření obecné povahy, Územní plán města Nové Město nad Metují, zrušil co do textové i grafické části vymezující zastavitelné plochy Z.K6, Z.K8 a koridor přeložky silnice I/14 a co do části rozhodnutí o námitkách navrhovatele a vypořádání věcně shodné připomínky občanů města ze dne 5. 3. 2013.

II. Vyjádření odpůrce a osob zúčastněných na řízení

23. Odpůrce své možnosti podat ve věci písemné vyjádření nevyužil, učinil tak až přijednání soudu (viz níže).
24. Z osob zúčastněných na řízení využil svého práva k věci se písemně vyjádřit pouze spolek K-47, z. s. Z obsahu jeho vyjádření vyplynulo, že s obsahem podaného návrhu jednoznačně nesouhlasí.

III. Jednání krajského soudu

25. Po zahájení jednání konstatoval zástupce navrhovatele, že doposud nezná stanovisko odpůrce k podanému návrhu. Odkázal proto na návrh a konstatoval, že jeho hlavním cílem je to, aby byl v Novém Městě nad Metují zachován prostor pro případné budoucí řešení dopravní situace ve městě.
26. Zástupce odpůrce následně přednesl obsah vyjádření odpůrce k návrhu, který poté v písemné podobě založil do soudního spisu.
27. Zástupce osoby zúčastněné spolku K-47, z. s., odkázal na své písemné vyjádření podané ve věci. Dodal, že zvažovaný obchvat by mohl vést jinudy, než míní navrhovatel, a to podél hranice územní rezervy vymezené územním plánem pro plynovod, když tato územní rezerva brání vymezení územní rezervy navržené žalobcem. Město podle něj nové zastavitelné plochy potřebuje, o čemž svědčí mimo jiné i vysoké ceny nemovitostí ve městě. Řešení navrhovatele by dle jeho mínění oddělovalo určitou část zastavěného území od zbytku města. Zájem na

vymezení nových zastavitelných ploch, zejména pro bydlení, pak dle jeho mínění převažuje nad potřebou ochrany zemědělského půdního fondu.

28. Osoba zúčastněná na řízení Ing. Buchar k věci sdělil, že dle jeho mínění návrh navrhovatele ohledně vedení obchvatu města nekoresponduje s většinovým míněním obyvatel města. Ze všech variant, které už za uplynulých asi 60 let zažil, považuje tuto variantu za nejhorší.
29. Zástupce osoby zúčastněné META Krčín, a. s. k věci uvedl, že se jedná o rodinnou firmu, která vlastní pozemky v zóně Z.K8. Upozornil, že tato funkční plocha je již v současné době do značné míry zastavěná, neboť se na ní nachází fotovoltaická elektrárna, zkolaudována v r. 2010.
30. K dotazu soudu sdělil zástupce navrhovatele, že svoji námitku pod bodem 27 návrhu vznesl jako zástupce veřejnosti.
31. Zástupce navrhovatele v reakci na stanovisko odpůrce uvedl, že navrhovatel nevybočil ze zmocnění daných mu veřejností, když v souvislosti s tím připomněl znění věcně shodné připomínky. Toto zmocnění tedy nebylo překročeno ani pokud jde o plochy Z.K6 a Z.K8. Dále připomněl, že navrhovatel zastupuje zhruba 2 000 obyvatel města, kteří se připojili k věcně shodné připomínce. Pokud jde o rozpor mezi koridorem silnice I/14 vymezeným ZÚR a územním plánem, měl by podle něj odpůrce předložit soutisk, ze kterého by vyplynulo, že koridor vymezený v územním plánu je součástí koridoru vymezeného ZÚR.
32. Zástupce odpůrce k uvedenému návrhu dodal, že této problematice odpůrce při přípravě územního plánu věnoval značnou pozornost. Připomněl rozdílnost měřítek, ve kterých byla pořízena grafická část územního plánu a grafická část ZÚR. Vedení koridoru bylo velmi pečlivě prověřováno již při přípravě předchozího územního plánu, resp. jeho změny č. 2, a to právě v namítané oblasti Vrchovin. Uvedený důkaz by bylo možno pořídit pouze ve spolupráci s Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, ale odpůrce jej s ohledem na shora uvedené považuje za nadbytečný. Soulad obou koridorů byl při přípravě napadeného územního plánu opakovaně prověřován, protože tyto námitky zaznívaly již v tehdejší době.
33. V závěrečném návrhu zástupce navrhovatele v souvislosti s vymezením zastavitelné plochy Z.K6 připomněl, že pokud je v Novém Městě n. Metují poptávka po plochách, na kterých se můžou stavět stavby k bydlení, pak by bylo především vhodné prověřit využití doposud vymezených zastavitelných ploch určených k tomuto účelu. Připomněl rovněž, že veřejná diskuze o variantních návrzích vedení tzv. jihozápadního obchvatu města v podstatě doposud neproběhla, je teprve na počátku.
34. Zástupce odpůrce závěrem podotkl, že z bodu 15 návrhu v porovnání s petitem návrhu není zcela zřetelné, zda se navrhovatel domáhá zrušení vymezení funkčních ploch Z.K6 a Z.K8 skutečně z důvodu, který by souvisel s tzv. jihozápadním obchvatem města. Konstatoval, že diskuze o řešení dopravní situace v Novém Městě nad Metují probíhá již naopak velice dlouhou dobu, kulminovala zejména při přípravě druhé změny předchozího územního plánu města. Pokud jde o variantní řešení silničního obchvatu města, pak studie v minulosti zpracována byla a byla také zveřejněna.
35. Zástupce osoby zúčastněné K-47, z. s. závěrem uvedl, že dle jeho názoru byla diskuze o řešení dopravní situace ve městě vedena dostatečně a bylo posuzováno i variantní řešení. V souvislosti s tím připomněl, že návrh územního plánu byl v zastupitelstvu přijat jednomyslně. Rozpor navrhovaného řešení obchvatu města ze strany navrhovatele vidí rovněž v tom, že ten sice na jednu stranu vytýká současnému územnímu plánu nadměrný zábor zemědělské půdy, ale důsledkem jeho návrhu by bylo zabránění zemědělské půdy minimálně ve stejné výši. Navrhl proto zamítnutí návrhu.
36. Osoba zúčastněná Ing. Buchar navrhl, aby byl rozhodně zamítnut návrh na vypuštění koridoru D1 z územního plánu.

37. Osoba zúčastněná META Krčín, a. s. závěrem uvedla, že současné řešení přeložky silnice I/14 je jediným reálným řešením. Navrhla proto zamítnutí návrhu.

IV. Posouzení věci krajský soudem

38. Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Byl přítom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. O věci usoudil následovně.
39. Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byl napaden Územní plán města Nové Město nad Metují, schválený zastupitelstvem města Nové Město nad Metují dne 19. 4. 2018, který nabyl účinnosti 5. 5. 2018. V dané věci tak není pochyb o tom, že daný území plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný, stejně tak jako že návrh byl s ohledem na znění § 101b odst. 1 s. ř. s. podán včas.
40. V prvé řadě se soud zabýval otázkou aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovateli přísluší vlastnické právo k pozemkům p. č. 843/10 a p. č. 251/6 v k. ú. Vrchoviny. Tvrzená nezákonnost napadeného územního plánu pak směřuje právě k problematice dotčení těchto pozemků vymezením koridoru přeložky silnice I/14. K tomu srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz; rozhodnutí Ústavního soudu, na která je odkazováno v tomto rozhodnutí, jsou potom dostupná na nalus.usoud.cz).
41. Pokud jde o problematiku aktivní legitimace k podání návrhu, musel se soud touto otázkou zabývat hlouběji, neboť navrhovatel podal návrh na zrušení části Územního plánu sám za sebe, pro dotčení ve svých veřejných subjektivních právech, ale i jako tzv. zástupce veřejnosti ve smyslu § 23 stavebního zákona. Na tomto místě zároveň krajský soud zdůrazňuje, že navrhovatel u jednotlivých návrhových námitek, jak jsou specifikovány výše, zpravidla nerozlišil, zda tu kterou námitku podává v procesním postavení fyzické osoby tvrdící dotčení svých veřejných subjektivních práv, či v postavení zástupce veřejnosti.
42. Krajský soud nicméně na tomto místě dospívá k závěru o tom, že všechny návrhové námitky navrhovatele je nutno věcně vypořádat, a to bez ohledu na to, v jakém procesní postavení tu kterou z námitek navrhovatel vznáší. Tento svůj závěr krajský soud podpírá rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 As 220/2016 – 198, dle kterého: „*Ustanovení § 23 stavebního zákona z roku 2006 ve smyslu § 33 s. ř. s. přiznává zástupci veřejnosti způsobilost mít práva a povinnosti i pro účely uplatnění a prosazení námitek veřejnosti proti opatření obecné povahy v řízení před správním soudem. Zástupce veřejnosti přitom není v návrhových bodech omezen jen na námitky uplatněné v průběhu řízení o přijetí územního plánu.*“
43. Pokud tedy zástupce veřejnosti není při vznášení návrhových bodů směřujících k zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části v soudním řízení správním vázán námitkami uplatněnými v průběhu řízení o přijetí územního plánu, je povinností soudu všechny jeho námitky bez dalšího věcně vypořádat. Není tedy rozhodné, zda v předmětném řízení navrhovatel ty které námitky vznášel jako zástupce veřejnosti či jako fyzická osoba tvrdící dotčení svých práv. Předmětné rozlišení má význam pouze u přezkumu tzv. proporcionality předmětného Územního plánu, kde vznesení námitek (co do způsobu uspořádání vztahů v území) v průběhu řízení o pořizování Územního plánu je podmínkou pro tento typ přezkumu. Z předmětného návrhu nicméně plyne, že co do proporcionality byly podávány

námítky navrhovatelem v obou jeho procesních postaveních (konkrétně návrhová námitka č. 5). K tomu ale viz níže.

44. Navrhovatel, jak již bylo uvedeno výše, napadá předmětný územní plán pro jeho nezákonnost, když tuto dovozuje – obecně vzato – ze skutečnosti, že v rámci Územního plánu nedošlo k vytvoření navrhovatelem (v obou jeho procesních postaveních, jak jsou již specifikována výše) požadované územní rezervy pro budoucí výstavbu jihozápadního obchvatu města. Tomuto pro futuro bude bránit i přeložka silnice I/14 a vymezení zastavitelných ploch Z.K6 a Z.K8. V nejjednodušším smyslu slova by se tak dalo říct, že navrhovatel napadá proporcionalitu územního plánu (pokud jde o vytvoření výše specifikovaných ploch) a zároveň způsob vypořádání jeho námitek vznesených v průběhu pořizování Územního plánu v obou navrhovatelových procesních postaveních
45. Krajský soud nejprve považuje za nutné zmínit, že proporcionalitou uspořádání vztahů v územním plánu se může zabývat až za předpokladu, že navrhovatel v průběhu jeho pořizování uplatnil námítky nebo připomínky. Uváděné a contrario plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 9 Ao 2/2009, dle kterého: „*Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námítky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito vyhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.*“
46. Je nesporné, že navrhovatel v průběhu procesu pořizování Územního plánu Nového Města nad Metují vznesl řadu námitek. Tyto vznášel jednak v postavení soukromé fyzické osoby tvrdící dotčení svých veřejných subjektivních práv (k tomu konkrétně jeho podání ze dne 19. 2. 2014, dne 20. 2. 2014 a dne 26. 2. 2014). Navrhovatel dále vznesl řadu námitek v postavení zástupce veřejnosti, kdy tyto měly ve smyslu § 23 odst. 3 stavebního zákona plynout z tzv. věcně shodné připomínky osob, jejichž zástupcem se navrhovatel ve smyslu posledně citovaného ustanovení stal oproti jejich podpisům. Konkrétně jde o námítky ze dne 19. 2. 2014, dne 20. 12. 2017, dne 27. 12. 2017 a dne 2. 1. 2018. Ve všech svých námitkách navrhovatel požadoval vymezení územní rezervy pro jihozápadní obchvat města, rozporoval vymezení ploch Z.K6 a Z.K8 a poukazoval na rozpor návrhu se stavebním zákonem a s právními předpisy na ochranu životního prostředí (to vše obdobně, jako je výše popsáno v jednotlivých návrhových bodech navrhovatele).
47. Uváděná podmínka, respektive pomyslná vstupní brána, pro možnost soudu vstoupit do věcného přezkumu úpravy vztahů v území, jak byly nastaveny v Územním plánu, včetně jejich vzájemné proporcionality, je tedy splněna.
48. Krajský soud považuje za nutné se nejprve vypořádat s kvalitou, pokud jde o formu a obsah, vypořádání námitek uplatněných navrhovatelem v průběhu pořizování územního plánu **(návrhové body č. 1 a 5).**
49. **V prvním případě, tj. v případě návrhového bodu č. 1,** Navrhovatel napadal způsob a úplnost vypořádání jeho námítky vznesené jím, jakožto zástupcem veřejnosti. Dle názoru soudu, byť není terminologie navrhovatele v tomto směru zcela přesná, navrhovatel napadá tímto způsobem nezákonnost Územního plánu, respektive rozhodnutí o jeho námítce, kterou se nejspíše dle jeho názoru odpůrce nezabýval v rozsahu, v jakém si zástupce veřejnosti představoval. Sám zástupce veřejnosti (navrhovatel) totiž konkrétně uvedl, že pro posouzení námítky zástupce veřejnosti je podstatné, zda jde o námitku uplatněnou „*na základě věcně shodné připomínky*“. K tomuto tématu se odpůrce vyjádřil na str. 548 Kapitoly 15 odůvodnění napadeného Územního plánu, kde uvedl, *že občané nezmocnili navrhovatele k tomu, aby územní plán ukládal pořizování územní studie a k iniciaci koridoru I/14 v rámci aktualizace PÚR a ZÚR* (byť takto

námítka zástupce veřejnosti zněla). Dále odpůrce dospěl k závěru, že *pokud jde o navrhované vymezení koridoru územní rezervy, liší se grafické vyjádření tohoto požadavku v příloze k věcně shodné připomínce zmocňujících osob a v námitce uplatněné navrhovatelem*. V této souvislosti pak navrhovatel zdůraznil, že obecně je potřeba klást důraz na to, že zástupce veřejnosti námitku uplatňuje podle § 23 odst. 3 stavebního zákona „*na základě věcně shodné připomínky*“. Není tedy zmocněn a oprávněn k tomu v námitce pouze okopírovat to, co bylo uvedeno ve věcně shodné připomínce. Podle přesvědčení navrhovatele je oprávněn v námitce rozporovat a navrhovat vše, co směřuje k naplnění vůle zmocňujících osob vyjádřené ve věcně shodné připomínce. Jestliže zmocňující osoby požadovaly, aby byl návrhem územního plánu především řešen skutečný obchvat města pro tranzitní dopravu a aby územní plán vyznačil dostatečnou územní rezervu pro obchvat, je požadavek navrhovatele směřující k pořízení územní studie a změnám PÚR a ZÚR zcela v souladu s jejich vůlí (konkrétně jde o námitku č. 258 vypořádanou na straně č. 546 a násl. Kapitoly č. 15 v Územním plánu Nové Město nad Metují).

50. V této souvislosti se tak krajský soud zabýval otázkou širě oprávnění zástupce veřejnosti, respektive výkladem termínu „*věcně shodná připomínka*“ osob zmocňujících zástupce veřejnosti.
51. Obecně lze shrnout, že z hlediska zastoupení veřejnosti při pořizování návrhu územně plánovací dokumentace je zástupce veřejnosti omezen rozsahem zmocnění obsaženým v prohlášení zastoupených obyvatel, tj. obsahem věcně shodné připomínky, již dle § 23 odst. 3 stavebního zákona podává jako námitku, o níž musí být rozhodnuto a toto rozhodnutí publikováno v územně plánovací dokumentaci. K tomu recentní judikatura dále dovodila, že zástupce veřejnosti je oprávněn podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 a násl. s. ř. s. Zcela jinou otázkou je, zda zástupce veřejnosti může podat coby „zástupce veřejnosti“ námitku, k níž nebyl zmocněn.
52. S ohledem na znění stavebního zákona se krajský soud domnívá, že pokud uvedené zmocnění schází, nemělo by být takové podání nebo jeho část vypořádáno jako podání zástupce veřejnosti. Podání takto neukázněného zástupce veřejnosti se však neztratí a je potřebné s ohledem na osobu zástupce veřejnosti s takovýmto podáním dále pracovat buď jako s námitkou osoby oprávněné k podání námítky anebo jako s připomínkou jiné osoby (k tomu srov. Petr Průcha, Jana Gregorová a kolektiv. Stavební zákon. Praktický komentář podle stavu k 1. lednu 2017. Praha: Leges, 2017, 880 stran).
53. Na straně č. 548 Kapitoly č. 15 v rámci vypořádání námítky č. 258 vznesené zástupcem veřejnosti, je konkrétně uvedeno, že: „*Občané nezmocnili zástupce veřejnosti k tomu, aby územní plán ukládal pořízení územní studie a dále nezmocnili zástupce veřejnosti k iniciaci koridoru I/14 v rámci aktualizace PÚR a ZÚR. V této části je pak námitka vyhodnocována pouze jako námitka Ing. Václava Zilvara. Dále byla zjištěna odlišnost ve vymezení koridoru územní rezervy, kdy z příloženého přímého porovnání koridoru požadovaného a občany podpisem stvrzeného v rámci podpisu zmocnění (viz modrá barva na spodním obrázku níže) a koridoru požadovaného v podané námitce (viz červená barva) vyplývá výrazná odlišnost a dotčení velkého počtu rozdílných pozemků rozdílných vlastníků. Pořizovatel došel k závěru, že zástupce veřejnosti podal námitku bez plné legitimacy nutné pro podání námítky zástupce veřejnosti a tudíž tato nemůže být uznána jako námitka podaná zástupcem veřejnosti, ale jen jako námitka Ing. Václava Zilvara.*“
54. S ohledem na shora vyslovený právní názor krajského soudu tak odpůrce postupoval zcela správně a souladně se smyslem a účelem právní úpravy institutu zástupce veřejnosti, jestliže v rozsahu, ve kterém zástupce veřejnosti nebyl zmocněn jednotlivci k podání námítky (na základě věcně shodné připomínky), byla tato následně vypořádána jako námitka jednotlivce, konkrétně navrhovatele v postavení fyzické osoby a nikoli v postavení zástupce veřejnosti. K tomu krajský soud dále odkazuje na vypořádání námítek navrhovatele, jakožto fyzické osoby, konkrétně jde zejména o námitky č. 210, č. 212, č. 217, č. 221 a č. 225 v Kapitole č. 15 odůvodnění předmětného Územního plánu. První návrhový bod je tak v kontextu všeho výše uvedeného zcela nedůvodný.

55. Dále se krajský soud v logické posloupnosti zabýval **návrhovým bodem č. 5**, kterým návrhovátelem napadal nezákonnost vypořádání jeho námitek, které vznášel v průběhu pořizování Územního plánu sám za sebe, ale i jako zástupce veřejnosti, co do vymezení, respektive nevymezení územní rezervy pro budoucí vytvoření jihozápadního obchvatu města.
56. S ohledem na dispoziční zásadu imanentní pro soudní přezkum správní, konkrétně pro řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části, bude se soud na následujících řádcích zabývat vypořádáním námítka návrhovátele jen v rozsahu souvisejícím s vymezením, respektive nevymezením územní rezervy pro vytvoření jihozápadního obchvatu města (jak je již uvedeno výše, návrhovátelem v obou svých procesních postaveních vznesl celou řadu námitek, ve vztahu k ostatním – co do jejich obsahu a vypořádání – nicméně otázku zákonnosti nerozporuje).
57. Pokud jde o požadavky na kvalitu rozhodnutí o námitkách vznesených v procesu pořizování územního plánu vlastníky pozemků, tyto vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2007, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publik. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, tak, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách lze klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí, tj. musí z něj být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námítka uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.
58. V této souvislosti nicméně krajský soud neopomíná ani závěr obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, že „*Požadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu.*“, jakož i Nejvyšším správním soudem zastávaný názor, že míra konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách je závislá i na velikosti dané obce (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 AOs 2/2013-95).
59. S námitkou návrhovátele vznesenou v souvislosti s vymezením respektive nevymezením územní rezervy v Územním plánu, se odpůrce vypořádal na stranách 546 – 556 Kapitoly č. 15 odůvodnění Územního plánu. Kapitola 15 je potom zpracována, pro svou obsáhlost, samostatně a je na ni odkazováno.
60. Námitku návrhovátele, co do jím požadovaného vymezení územní rezervy, odpůrce zamítl. Ohledně požadavku návrhovátele na zřízení územní rezervy mimo jiné uvedl: „*Požadavek na vymezení koridoru územní rezervy pro jinou, než nadřazenou územně plánovací dokumentaci (ZÚR KbK) podporovanou trasu přeložky silnice I/14 nemá v nadřazené územně plánovací dokumentaci (ZÚR KbK) reálnou oporu. Naopak územní plán vymezuje pro silnici I/14 plochu dopravní infrastruktury silniční (DS) veřejně prospěšné stavby WD1 (koridor přeložky silnice č. I/14 – upřesnění veřejně prospěšné stavby DS4p ze ZÚR KHK) v šíři 100 m, v zastavěném území pak v šíři dle místních podmínek (se zohledněním stávajícího využití území, průchodnosti území, apod.). Umístění je v souladu s platnými ZÚR KHK, které návrh územního plánu musí respektovat. Umístění dotčených ploch a koridorů mimo koridor vymezený v ZÚR není možné, územní plán může zpřesnit rozsah dotčeného území – koridor zúžit, vždy však v rámci vymezení daného nadřazenou územně plánovací dokumentací (viz ustanovení § 36 odst. 5 a § 43 odst. 3 stavebního zákona). Obecně platí, že pro variantní řešení přeložky silnice I/14 lze zpracovat územní studii, která by posoudila reálnost varianty i možnosti území a která by obsahovala také posouzení vlivu varianty na životní prostředí a na udržitelný rozvoj území, ale nikoliv v rámci povinnosti stanovené územním plánem. Pořizovatelem takovéto územní studie, řešící záměr nadmístního významu, by pak v souladu se stavebním zákonem byl Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Územní studii je nutné zpracovat samostatným postupem, vložit do evidence územně plánovací činnosti a případně iniciovat následné kroky vedoucí ke změně územního plánu, pokud by se prokázala reálnost a oprávněnost navrženého řešení. V případě dosažení výsledků prokazujících výhody jiného než stávajícího řešení by musela následovat změna ZÚR KbK a teprve následně změna územního plánu. Toto řešení je časově náročné, realizovatelné v dlouhodobém časovém horizontu a je nad rámec zákonných možností územního plánu. Nutno však zmínit, že jiné variantní vedení trasy přeložky silnice*

I/14 v řešeném území není Ministerstvem dopravy či oprávněným investorem v současné době prověřeno ani sledováno. Potřeba prověření alternativního vedení přeložky těžší silnice I. třídy nevyplývá také z nadřazené územně plánovací dokumentace kraje, územně analytických podkladů, ze schváleného zadání ÚP, ze stanovisek dotčených orgánů ani z připomínek a námitek oprávněného investora uplatněných při projednávání návrhu ÚP. Vymezení požadovaného koridoru v území a potvrzení reálnosti jiné trasy obchvatu bez zpracované územní / vyhledávací studie není možné. Promítnutí výstupů studie do územního plánu je možné až na základě změny ZÚR KhK. Z tohoto pohledu by pak ze strany podatele měla být vyvíjena aktivita v procesu aktualizace ZUR, nikoliv v procesu porřízení územního plánu jedné z obcí, na jejichž území by měl požadovaný obchvat vést.“

61. Krajský soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známa podoba mnoha územních plánů obcí, včetně podoby rozhodnutí pořizovatele o vznesených námitkách. I ve světle této zkušenosti je dle jeho názoru shora citované odůvodnění rozhodnutí o předmětné námitce navrhovatele nadstandardně podrobné, věcné a racionálně vyvracející navrhovatelem podanou námitku (respektive požadavek na zařazení územní rezervy do chystaného Územního plánu). V podrobnostech krajský soud odkazuje na celé znění odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele, neboť nepovažuje za nutné je podrobně opisovat.

62. Návrhový bod navrhovatele napadající nezákonnost vypořádání jím vznesené námitky, co do jím (žalobou) napadeného rozsahu, tj. co do nevymezení územní rezervy v podobě jihozápadního obchvatu města, je tedy s ohledem na vše výše uvedené nedůvodný.

63. Další návrhové body, **konkrétně návrhové body č. 2, 3 a 4** obecně vzato a implicitně napadají proporcionalitu Územního plánu, když vymezení těmito návrhovými body napadených ploch – přeložka silnice I/14, zastavitelné území Z.K6 a Z.K8 – brání navrhovatelem požadované realizaci územní rezervy pro budoucí jihozápadní obchvat města. V konkrétnějším smyslu slova jsou těmito jednotlivými návrhovými body napadány i dílčí věcné či procesní otázky související s problematikou zákonnosti napadeného Územního plánu, proto je krajský soud opět vypořádá jednotlivě.

64. K oné proporcionalitě vztahů v území (de facto k žádosti navrhovatele na vytvoření územní rezervy, které brání již výše specifikované plochy) krajský soud uvádí, že podmínky, za jakých jsou vlastníci dotčení územním plánováním povinni i bez svého souhlasu strpět omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, vymezil Nejvyšší správní soud v bodě 47 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, tak, že zásahy do vlastnického práva ve formě územních plánů „*musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.*“ Hodnocení tzv. proporcionality při přezkumu územních plánů tedy spočívá v posouzení toho, zda zjištěná omezení dotčeného vlastníka nemovitosti nepřesahují spravedlivou míru citovanými kritérii vymezenou.

65. V posuzované věci se krajský soud zabýval tedy tím, zda vymezení ploch – přeložka silnice I/14, zastavitelné plochy Z.K6 a Z.K8 - nepřekračuje spravedlivou míru. Jak už uvedeno shora, dospěl přitom k závěru, že odpůrcem zvolené řešení do práv navrhovatele neproporcionálně nezasahuje. Nutno podotknout, že pozemky ve vlastnictví navrhovatele nejsou vymezením ploch Z.K 6 a Z.K.8 dotčeny vůbec. Nicméně navrhovatel stále ještě v návrhu vystupuje i v onom postavení zástupce veřejnosti.

66. Odpůrce se, jak je výše rozvedeno, snažil o optimální využití ploch, jednotlivé důvody pro které je struktura Územního plánu dána v jeho přijaté podobě, potom plynou z odůvodnění Územního plánu, který je dostupný na webových stránkách odpůrce (www.novemestonm.cz). V daném případě odpůrce zřetelně vyvažoval jednotlivé zájmy, tj. zájem na logickém a propojeném využití lokalit, na ochraně životního prostředí a bydlení obyvatel. Pouze v obecné rovině tvrzená omezení navrhovatele (bez jakékoli konkretizace, pokud odhlédneme od faktu,

že nedošlo k vytvoření územní rezervy) jsou úměrná stanovenému cíli, jímž je udržitelný rozvoj území. Takový postup krajský soud považuje za zcela legitimní.

67. K zásahu do svých vlastnických práv (či jejich omezení) navrhovatel nic dalšího v souvislosti s problematikou proporcionality uspořádání vztahů v území nenamítal. Jak již bylo opakovaně uvedeno výše, hlavní „výtká“ navrhovatele směřující k přijatému Územnímu plánu směřuje do nezakreslení územní rezervy pro jihozápadní obchvat města. Pokud jde o problematiku proporcionality řešení přijatých v územním plánu (v obecné rovině k návrhovým bodům 2, 3 a 4), považuje krajský soud tyto (v rovině oné proporcionality) za vypořádané.
68. V souvislosti s tím krajský soud zdůrazňuje, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (viz analogicky § 75 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů). Nejen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ale rovněž v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu návrhem napadeného opatření obecné povahy je vymezen návrhovými body, jimiž navrhovatel konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
69. Ohledně této problematiky odkazuje krajský soud ještě například na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: *„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrázovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobit v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domyšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“*
70. Dále krajský soud přistupuje k vypořádání dílčích návrhových bodů, které jsou v dílčích souvislostech vyjádřeny v návrhových tvrzeních u **návrhových bodů č. 2 a 3**. U těchto navrhovatel dále zpochybnil zákonnost vymezení plochy Z.K6 a Z.K8 v Územním plánu Nového města nad Metují, protože dle navrhovatele takto vymezené zastavitelné plochy nenavazují na zastavěné území – požadavek na návaznost nových zastavitelných ploch na zastavěné území vyplývá ze Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Obdobný požadavek je obsažen i v zadání napadeného územního plánu (v co největším rozsahu zachovat stávající urbanistickou koncepci, včetně zastavitelných ploch, které jsou řešeny především v návaznosti na zastavěné území, požadavek nevymezovat další extenzivní rozvoj města nad rámec původní koncepce).
71. Požadavek na návaznost nových zastavitelných ploch na zastavěné území vyplývá ze Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje (bod 23 – vymezovat zastavitelné plochy *především* ve vazbě na zastavěné území obce, bod 10a - navrhování a dimenzování nových rozvojových ploch s přihlédnutím k ochraně nezastavěného území a k současným i budoucím kapacitním i prostorovým možnostem a dostupnosti dopravní a technické infrastruktury, veřejných prostranství a občanského vybavení).
72. V této souvislosti krajský soud považuje za nutné zdůraznit a poukázat na dikci znění zásad, ze kterého plyne preference (*„především ve vazbě...“*) návaznosti nových zastavitelných ploch na ty stávající. Nicméně nejde o tzv. tvrdou podmínku, od které by se nedalo odchýlit, takto pevně

nastavený požadavek bez dalšího by ani obecnější dokument v podobě zásad územního rozvoje dle názoru krajského soudu nastavit nemohl.

73. Smyslem a cílem územního plánování (srov. k tomu § 18 a násl. stavebního zákona) je komplexní řešení funkčního využití území a vytváření předpokladů k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí a ochranu jeho hlavních složek. Konkretizaci úkolů územního plánování v republikových, přeshraničních a mezinárodních souvislostech určuje politika územního rozvoje, tu dále rozvíjejí na území kraje zásady územního rozvoje, které nesmí být s politikou územního rozvoje v rozporu. Územní plán koncepce uvedené v zásadách územního rozvoje dále rozvíjí s ohledem na skutečné potřeby daného území. Při respektování těchto pravidel konkretizují zásady územního rozvoje koncepci uvedenou v politice územního rozvoje a územní plán koncepci uvedenou v zásadách. Vzniká tak komplexní systém, který vede k jednotnému rozvoji území.
74. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 – 210, dokonce plyne možnost odchýlit se (při pořizování územního plánu) od zásad územního rozvoje, které podle § 36 stavebního zákona upravují základní požadavky na hospodárné a účelné uspořádání území kraje, a stanoví koncepcí pro dané území, které musí být respektovány při tvorbě územních plánů. Odkazované rozhodnutí uvádí, že zásady územního rozvoje zasahují rozsáhlé území, proto lze odpůrci (v tam souzené věci) přisvědčit v tom, že vykazují nižší míru podrobnosti, závěry uvedené v zásadách územního rozvoje však lze chápat jako obecná pravidla, která musí být v územním plánování dodržována. Pořizovatelé územních plánů by proto měli každou změnu, která zasáhne do jednotné koncepce pro celé území kraje, dostatečně odůvodnit.
75. Z výše uvedeného tedy pro krajský soud plyne závěr o tom, že obecně je dokonce možné se při pořizování územního plánu v dílčích otázkách odchýlit od zásad územního rozvoje, pokud to odůvodňují potřeby té které obce, pro kterou je územní plán pořizován. To vše za současného odůvodnění těchto potřeb. Odpůrce v posuzované věci v odůvodnění Územního plánu uvádí konkrétní důvody přijatého řešení ohledně dané problematiky, a to konkrétně v Kapitole č. 14 nadepsané jako Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch, na níž krajský soud odkazuje. Uvedeným postupem odpůrce tak dle názoru krajského soudu nedochází k odůvodnění nerespektování dikce zásad územního rozvoje, ale k využití a odůvodnění prostoru v dikci zásad, který je úmyslně vytvořen již výše uvedeným souslovím „*především*“... „*ve vazbě na zastavěné území*“.
76. Dále navrhovatel zdůraznil, že vymezení ploch Z.K6 a Z.K8 je v rozporu i s požadavky na ochranu zemědělského půdního (viz bod 14. tohoto rozsudku).
77. Krajský soud se tedy k námitce navrhovatele zabýval rovněž zákonností výše specifikovaných stanovisek. V této souvislosti, pokud jde o rozsah přezkumu krajského soudu, tento vyšel z požadavků již vymezených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018 – 62. V něm Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že je povinností soudu vypořádat se rovněž s námitkou navrhovatele zpochybňující obsahovou správnost stanoviska dotčeného orgánu (byť jde o stanovisko pro pořizovatele územního plánu tzv. závazné, tak jako tomu je v posuzované věci).
78. Navrhovatel v předmětné věci zpochybňuje závěry stanovisek, když říká, že z těchto není zřejmé, jak dospěl dotčený orgán k závěrům v nich uvedených (tyto pochybnosti pak konkrétně demonstruje, jak je již uvedeno shora).
79. Povinností krajského soudu tak na tomto místě bylo (opět vnímáno optikou posledně uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu), k návrhové námitce přezkoumat, zda pořizovatel územního plánu vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu věci, neboť všechny

podklady pro vydání územního plánu slouží ke zjištění skutkového stavu věci, a pokud některé ze závěrů v podkladech uvedených navrhovatel činí spornými (v tomto případě závěry závazných stanovisek), je na krajském soudu, aby ověřil, zda byl skutkový stav zjištěn správně.

80. Krajský soud se proto detailněji zabýval obsahem předmětných stanovisek, dalšími podklady a důvody, které vedly pořizovatele územního plánu k záboru pozemků dříve patřících do zemědělského půdního fondu za účelem vymezení ploch Z.K6 a Z.K8. Krajský soud nebude na tomto místě přepisovat veškerou odůvodňující argumentaci a ve stručnosti odkazuje zejména na obsah Kapitoly č. 8 předmětného Územního plánu, kde jsou vymezeny všechny relevantní skutečnosti (souhrnně potom krajský soud odkazuje na znění Kapitoly č. 13 předmětného Územního plánu). Dále považuje krajský soud za nutné odkázat i na vypořádání námitek navrhovatele vznesených ve smyslu nyní řešené dílčí části návrhového bodu, konkrétně tedy na vypořádání námitek v Kapitole č. 15 odůvodnění Územního plánu a tam obsažené vypořádání námitek č. 212 (strany 465 – 466 odůvodnění) a č. 217 (strany č. 473 – 474 odůvodnění). Z obsahu těchto kapitol je zřejmé, že pořizovatel Územního plánu postupoval zcela souladně s § 3 správního řádu, kde je upravena tzv. zásada materiální pravdy. Tato klade obecně na správní orgány realizující postupy v oblasti vrchnostenské veřejné správy požadavek náležitého zjištění skutkového stavu věci, když je zde vyjádřen požadavek kvantitativní – „*správní orgán musí zjišťovat skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí*“ a požadavek kvalitativní – „*správní orgán musí zjišťovat skutkový stav tak, aby zde nebyly důvodné pochybnosti*.“ Jednotlivé podklady pro náležité zjištění skutkového stavu věci si potom správní orgán opatřuje sám a tyto vyhodnocuje jednotlivě a poté v jejich vzájemných souvislostech.
81. Krajský soud k předmětné námitce dospěl k závěru, že jinak tomu nebylo ani v tomto případě a pořizovatel Územního plánu nezůstal výše specifikovaným požadavkům co do vymezení zastavitelných ploch Z.K6 a Z.K8 ničeho dlužen, když jednotlivé podklady se kterými pracoval (stanovisko SEA, závazná stanoviska dotčených orgánů - stanoviska Krajského úřadu Královehradeckého kraje ze dne 13. 11. 2017, č. j. KUKHK-39525/ZP/2017 a jemu předcházející stanovisko stejného úřadu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 1028/ZP/2014-Be a další) hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, jak je uvedeno ve výše specifikovaných kapitolách odůvodnění Územního plánu.
82. Pokud jde o obsah konkrétních závazných stanovisek, závazná stanoviska dotčených orgánů - stanoviska Krajského úřadu Královehradeckého kraje ze dne 13. 11. 2017, č. j. KUKHK-39525/ZP/2017, a jemu předcházející stanovisko stejného úřadu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 1028/ZP/2014-Be, které bylo tím předešlým nahrazeno, ani zde krajský soud nedospěl k závěru, že by dotčené orgány pochybily, že by vydání stanoviska bylo v rozporu s § 4 a § 5 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.
83. Navíc onen závěr o vyjmutí určité plochy ze zemědělského půdního fondu, je sice podmíněn kladným závazným stanoviskem dotčeného orgánu, ale pro konečný závěr jsou rozhodující další podklady, které pak ve všech souvislostech činí onen závěr o skutkovém stavu věci, který musí být zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. A k tomu v posuzované věci, jak už krajský soud uvedl shora, došlo.
84. Nad rámec výše uvedeného, z čehož rovněž dovozuje, že námitka navrhovatele je ve výše uvedeném a nyní již vypořádaném rozsahu nedůvodná, krajský soud zdůrazňuje, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018 – 62, není vadou, která by měla vliv na zákonnost územního plánu, nejsou-li některé závěry z podkladů správné, má-li pořizovatel dostatečné množství dalších podkladů. Pokud tedy závazné stanovisko neobsahuje vše, co si navrhovatel představuje a na co poukazuje, tak to samo o sobě neznamená, že jde o stanovisko zpracované nedostatečně či dokonce nepřezkoumatelným způsobem a už vůbec – s ohledem na další podklady – nejde o důvod nezákonnosti předmětného Územního plánu.

85. Dlužno také dodat, že navrhovatel nepřišel s žádnou konkrétní výtka proč, přestože s tím orgán ochrany ZPF vyslovil souhlas, by ten který pozemek ze ZPF vyňat býti neměl. To navrhovatel nemůže odůvodnit tvrzením o nepřezkoumatelnosti uvedených stanovisek. Ta obsahují přesné označení pozemků (i jejich výměry), u nichž byl souhlas s jejich odnětím ze ZPF dán.
86. Obiter dictum pak krajský soud poznamenává, že obava navrhovatele o nadměrné odnímání půdy ze ZPF vyznívá ve svém důsledku poněkud neupřímně za situace, kdy jím prosazovaný jihozápadní obchvat, resp. jeho realizace, by měly s vysokou mírou pravděpodobnosti za následek odnětí výrazně vyšší výměry stejně kvalitní zemědělské půdy ze ZPF, než je tomu v případě současného ÚP.
87. Ohledně funkční plochy Z.K8 navrhovatel v postavení zástupce veřejnosti namítl, že nebyla hodnocena v rámci dokumentu Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území, přičemž odkázal na absenci této plochy v tabulce 18 – Souhrnné hodnocení vlivů rozvojových záměrů návrhu územního plánu na pilíře udržitelného rozvoje. Navrhovateli je nutno přisvědčit v tom, že v uvedené tabulce tato funkční plocha skutečně zahrnuta není. Dle krajského soudu se však jedná o nedostatek pouze uvedené tabulky. Z obsahu dokumentu Vyhodnocení vlivů návrhu ÚP na udržitelný rozvoj území a na životní prostředí z října 2017 totiž plyne, že jeho autoři s uvedenou funkční plochou počítali a do svých úvah ji jednoznačně zahrnuli. Zcela zřejmé je to z tabulky 3 – Navržené rozvojové plochy v katastru Krčín a jejich předpokládané využití, která uvedenou plochu obsahuje. Závěry, ke kterým uvedený dokument dospívá, se pak v zásadě vztahují ke všem plochám, které vymezil jako předmět svého posuzování, tedy bezpochyby i k ploše Z.K8. Pochybení spočívající ve faktu, že uvedená plocha není výslovně uvedena v závěrečné sumarizaci obsažené v tabulce 18, tedy není dle krajského soudu pochybením takové intenzity, které by odůvodňovalo zrušení části napadeného ÚP ve smyslu návrhového petitu.
88. Navrhovateli nelze dát za pravdu ani v tom, že by ohledně plochy Z.K8 v ÚP absentovalo zdůvodnění potřeby jejího vymezení. Tato problematika je řešena na str. 108 odůvodnění ÚP, kde je uvedená funkční plocha výslovně zmíněna a jsou uvedeny důvody jejího zahrnutí do zastavitelných ploch.
89. Konečně, pokud jde o onu dílčí část čtvrté návrhové námítky, touto navrhovatel napadal nezákonnost vymezení koridoru přeložky silnice I/14 v Územním plánu Nového Města nad Metují, a to pro rozpor jeho grafického vyjádření v předmětném Územním plánu a v ZÚR KHK (**návrhový bod č. 4**). Konkrétní výtka navrhovatele jsou uvedeny v bodu 19. tohoto rozsudku.
90. K výše uvedené námitce krajský soud upozorňuje na skutečnost, že z vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, kterou se provádí stavební zákon, plyne, v jakých měřítcích se zpracovávají územně plánovací dokumenty, konkrétně zásady územního rozvoje a územní plány. Konkrétně z § 6 odst. 2 vyhlášky plyne, že výkresy, které jsou součástí grafické části zásad územního rozvoje, se vydávají v měřítku 1 : 100 000 nebo v odůvodněných případech 1 : 50 000, popřípadě 1 : 200 000. Výkres širších vztahů se zpracovává a vydává v měřítku 1 : 500 000. Výkresy obsahují jevy zobrazitelné v daném měřítku. Ve výkresech se vyznačí hranice řešeného území. Pokud jde o územní plán, dle § 13 odst. 2 vyhlášky se výkresy, které jsou součástí grafické části územního plánu, zpracovávají nad mapovým podkladem v měřítku katastrální mapy nebo v měřítku 1 : 5 000 a vydávají se v měřítku 1 : 5 000 nebo 1 : 10 000. Pro zvláště rozsáhlá území lze výkres základního členění území a samostatné výkresy koncepce uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury vydat v měřítku 1 : 25 000. Pokud je územní plán s prvky regulačního plánu zpracován pro vymezenou část území obce, lze tuto část územního plánu vydat jako samostatný výkres v měřítku katastrální mapy. Výkres širších vztahů

se zpracovává a vydává v měřítku výkresu ploch a koridorů zásad územního rozvoje, případně v měřítku 1 : 50 000 nebo 1 : 25 000. Výkresy obsahují jevy zobrazitelné v daném měřítku. Ve výkresech se vyznačí hranice řešeného území. V posuzovaném případě je Územní plán, respektive výkres řešeného území, zpracován v měřítku 1 : 5 000 (jak plyne z grafické části odůvodnění předmětného Územního plánu), zatímco ZÚR KHK, konkrétně v grafické výkresové části ploch a koridorů nadmístního významu (dostupné na <http://www.kr-kralovehradecky.cz/assets/rozvoj-kraje/uzemni-planovani/I-2-b-1-plochy-a-koridory-nadmistniho-vyznamu.pdf>) jsou zpracovány v měřítku 1 : 100 000. To vše v souladu s výše citovanou vyhláškou.

91. Je proto logickým důsledkem rozdílnosti obou měřítek, že při pouhém překrytí obou koridorů vymezených v jednotlivých výkresech nedojde k automatickému překrytí, či dokonce může dojít k dílčím vybočením hranic jednotlivých koridorů. Tuto skutečnost ovšem navrhovatel při vypracování plánu grafického znázornění nesouladu koridoru v Územním plánu se ZÚR KHK, který přiložil k návrhu na podporu svého tvrzení, nedostatečně vyhodnotil. Uvedený pláněk přitom není oficiálním soutiskem obou mapových podkladů, jak při jednání soudu vyplynulo.
92. Krajský soud však vyhotovení takového důkazu nepovažuje ani za potřebné, proto zamítl návrh navrhovatele na obstarání takového důkazu. Při takovém měřítkovém rozdílu může i pouhý črt tužkou znamenat cca 30 metrů, proto navrhovatelem vymezený přesah koridoru přeložky silnice v pásu 25m x 115m automaticky neznamená – při obyčejném překrytí map – že by zde reálně došlo k nesouladu Územního plánu s řádově vyšší územně plánovací dokumentací, konkrétně se ZÚR KHK.
93. Krajský soud navíc zdůrazňuje, že bezchybnost koridorů a jejich vzájemný soulad již vypořádal sám pořizovatel Územního plánu, konkrétně v rozhodnutí o námitkách navrhovatele vznesených v průběhu pořizování Územního plánu. Zde krajský soud opětovně odkazuje na Kapitulu č. 15 odůvodnění Územního plánu, konkrétně plné znění rozhodnutí o námitkách č. 221 (strany č. 482 – 486 odůvodnění) a č. 225 (strany č. 492 – 493 odůvodnění Územního plánu). I tento dílčí návrhový bod je tedy s ohledem na výše uvedené, spíše technické odůvodnění dané problematiky, nedůvodným.
94. Nad rámec uvedeného považuje krajský soud za vhodné zmínit ještě jeden aspekt dané problematiky. V § 2 odst. 1 písm. i) stavebního zákona je koridor definován jako plocha vymezená pro umístění vedení dopravní a technické infrastruktury nebo opatření nestavební povahy. Koridor vymezený ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací (jako je tomu v daném případě i koridoru přeložky silnice I/14) ovšem není sám o sobě touto veřejně prospěšnou stavbou, ale je „obalovou plochou“ pro její možné umístění. Součástí veřejně prospěšné stavby jsou kromě hlavní stavby také stavby vedlejší náležející do celkové objektové skladby stavby, bez kterých by nebylo možné tuto stavbu realizovat a řádně užívat pro stanovený účel. V praxi pak běžně dochází k případům, že vedlejší stavby nebo jejich části přesáhnou přes hranice koridoru („obalové plochy“). Tím ovšem nepřestávají být součástí veřejně prospěšné stavby a není důvod, aby byly vyčleněny ze souboru staveb, který dohromady tvoří určitý funkční celek. Jako tento celek je třeba stavbu dopravní nebo technické infrastruktury posuzovat, neboť jako celek byla zařazena v územním plánu do veřejně prospěšné stavby (bez nutnosti vyjmenovat všechny její dílčí objekty). Grafické vymezení hranic koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu v územním plánu neurčuje, co je, nebo není součástí veřejně prospěšné stavby. Je ovšem třeba dbát na to, aby stavby vedlejší, které by mohly „vyběhnout“ mimo koridor vymezený v územním plánu pro příslušnou dopravní nebo technickou infrastrukturu, nebyly v navazujících plochách s rozdílným způsobem využití podmínkami nepřipustného využití těchto ploch vyloučeny.

95. Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud nemohl přisvědčit žádné z návrhových námitek a neshledal návrh důvodným. Proto mu nezbylo, než jej dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

96. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch odpůrce, ten však požadavek na náhradu nákladů řízení (přes původní avizo takové možnosti) nakonec neuplatnil. Proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
97. Již tedy pouze obiter dictum poukazuje krajský soud na existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Dle jeho závěru náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V odstavci 29 citovaného usnesení pak Nejvyšší správní soud vymezil ty situace, kdy žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, pokud přesahují jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být dle Nejvyššího správního soudu právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, např. územního plánu, vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem, kdy odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli.
98. V daném případě odpůrce má statut města, jeho úřad vykonává agendu stavebního úřadu, odpůrce byl pořizovatelem územního plánu. Za této situace by tedy krajský soud nepovažoval za odůvodněné, pokud se odpůrce v řízení nechal zastupovat advokátem, tedy náklady s tím spojené by nepovažoval za náklady účelně vynaložené, na jejichž náhradu by měl odpůrce právo.
99. Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení je pak přiznávána pouze ve zcela výjimečných případech zákonem vymezených. Takové ale v posuzované věci nenastaly, proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku III. rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. října 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu